

Slatina leži v ozki dolini, ki jo zapira od vzhoda zelena Janina. Če stopite z menoj po belih cestah skozi gozd, smo v pol ure na vrhu in se nam nudi krasen razgled na Slatino in okolico. Tam na severu vidimo osamljeno goro sv. Donata s čudno visečim vrhom: pravijo, da je bilo časih na vrhu svetišče solnčnega boga. Nekoč pa se je vrh odvalil, in od takrat ima gora današnjo obliko. Res vidimo spodaj odvaljeni vrh, na goro pa hodijo turisti, ki imajo tu obširen razgled na Hrvatsko Zagorje in po Ptujskem polju daleč tja za Dravo po Slovenskih goricah.

Okolo Slatine pa je še več gričev z razgledi in okolo in okolo nam nudijo gozdi krasne izprehode.

Pojdimo torej mimo vrtnarije, ki leži na koncu Slatine, po ozki dolini naprej in pred seboj zagledamo lepo belo vilo pod zelenim vrhom. To vilo so imenovali Jankomir, sedaj pa jo imenujejo »Stritarjev dom«. Vrh nad njo se imenuje Slavija. Ozke stezice nas vodijo med košatim drevjem do vrha, kjer je sredi gozda mala ravninica, primerna za večje skupne izlete. Tu v podnožju Slavije se je nastanil naš pesnik na stara leta, da si odpočije od truda in boja in mirno zatisne svoje oči.

(Konec s petimi podobami prihodnjič.)

Srčni možiček.

Mama, jaz pa vem, kakó je
narejeno srce moje,
da mi tolče, poskakuje
kot kovač, ki žreblje kuje.
Notri v prsih zlat možiček
žoga se in zlat klopčiček
brca, suje, da od ene
pa do druge skače stene.
Ko se mož bo ta utrudil,
bom zaspal, nič več se zbudil,
v jamico me boste dali
in mi s cvetjem grob nastlali ...
»Ti si šemca, pa še kakšna,

Le kako možiček more
v tvoje notranje prostore?
Tudi mora jesti, piti,
ali kje vse to dobiti?«
Mamica, ti si velika,
oj velika — pika, pika,
ako misliš, da možiček
ne dobiva v svoj kotiček,
česar treba mu za hrano!
Mar ne vidiš: neprestano
kaj zalagam, vlivam v usta,
da možiček pije, hrusta ...
da ti pride misel takšna!

Fr. Rojec.

